

Gyertyák

Katanics Mária az egyik komlói ” Kodály Zoltán Gyermekkorús Fesztivál” díszvendégeként volt jelen. Már sötét este volt, vacsoraidő. Az étterem ablakai alatt apró fények gyúltak ki, majd éteri hangok szólaltak meg. Katanics Mária osztályának növendékei gyűltek össze Komló Főterén – ki tudja, milyen módon –, hogy búcsút vegyenek legszeretettebb tanáruktól. Ennek az estének hangulata, a fehér gyertyák félkörében a maguktól megszólaló lányok éneke, a szebbnél-szebb művek sora, a jelenlevők számára évtizedek múltán is bizonyosan feledhetetlen emlékké vált.

Ma már csak egy képzeletbeli, de óriási, soha ki nem húnyó gyertya őrzi Mohayné Katanics Mária emlékét, de az egész ország számára
i n a e t e r n u m a m e n.

Anker Antal

Dicsérni jöttem Tibort..., dicsérni, mert méltó ő a dicséretre

Vannak emberek, akiknek a mosolya évek, évtizedek múltán sem változik. Elmúlhat felettük az idő, mert az időnek éppen az a dolga, hogy elmúljon, jaj is lenne nekünk, ezerszeresen jaj, ha nem így lenne. De a mosoly, az megmarad. Ha a szem a lélek tükre, akkor a mosoly a lélek ablaka, amin keresztül megmutatja magát a világnak. És ha ez a mosoly, mint Tiboré is, megmarad az idők múlásával, akkor ez azt jelenti, hogy a lélek nem változik. A lélek: mosolyog.

Ilyennek ismertem meg Tibort több, mint negyven éve. Én húsz éves főiskolás voltam – ő harmincnyolc éves, fiatal tanár. Energikus, jókedvű, magabiztos tudású, de sohasem fölényes. Igazi muzsikusként példakép egy mindenre fogékony, kíváncsi fiatalember számára. És persze nemcsak számomra, voltunk ott – talán éppen a vele eltöltött időknél köszönhetően is egymásra találó, és azóta is jó kapcsolatban maradt ifjak néhányán, akikkel különösen jól szót értett.

Akadtt erre alkalom, hiszen a szorosabb értelemben vett tanár-diák viszony mellett már a főiskolai évek alatt, éppen az ő ajánlására kerülünk többen a *Schola Hungarica* gregorián kórusba, ahol tanár és diák, mint kórustag, egyenlő szerepet kapott. Különös világ volt ez: Kurtág György, Jeney Zoltán, Vidovszky László, Szabó Tibor, és mi, főiskolás sihederek ugyanabban a padban, Dobszay László és Szendrei Janka keze alatt. Valóban *schola* volt, iskola, a szó legszélesebb értelmében. Zenét, tudományt, kultúrát, viselkedést, barátságot, emberséget tanultunk, elsősorban a kórusvezetőktől, de egymástól is, ki kitől mennyit tudott, vagy akart felvenni. Micsoda tudásvágy és micsoda szerénység Tibor részéről: saját nemzedéktársai keze alatt énekelni, instrukciókat, tanácsokat, adott esetben kritikát elfogadni! Ezen a körön belül neki, életkora és kórustagsága kettősségből adódóan sajátos, generációkat összekötő szerep jutott. Ahol egy ilyen személyiség megjelenik, ott azonnal különleges légkört, aurát teremt maga körül, s Tibor a maga baráti, de nem bizalmaskodó, nemesen egyszerű közvetlenségével pontosan ezt tette.

Saját alapítású kamarakórusában azután személyiségének általunk megismerhető része megint új színekkel gazdagodva mutatkozott meg. A vezényletszabásban egyszerre volt intellektuális felfedező (és felfedezettető), érzékeny megvalósító és pontos eligazító, a társaságban pedig felszabadult és jókedvű mesélő. Itt, a saját felségterületén mutatkozott meg igazán, hogy zenei világa milyen gazdag, milyen széles skálán mozog az érdeklődése, és hogy konkrét zenei elképzeléseiben mennyire önálló tud lenni. És itt, ebben az oldott légkörben tudott igazán felszabadulni, a korkülönbség ellenére társunk lenni, vidámságban, mulatozásban. Mi, egykori kórustagok csak a munka kezdetén voltunk vele, útjaink azután az élet rendje szerint elváltak, csak távolabbról kísérhettük figyelemmel egyre növekvő sikereit, szakmai elismertségét, és kitartó munkáját. Ezt is jó szívvel fogadtuk, ő is, mi is, ezt az eltávolodást. Bármikor találkozunk ezután, mindig ugyanazzal az élénk érdeklődéssel fordultunk egymás életének történései felé. Ennyi év után talán nem illetlenség felfedni: a Tanárképző Intézetben, ahol minket tanított, az a szóbeszéd járta, hogy Tibor legszívesebben a karmesteri, zenekarvezetői poszton szeretne volna alkotóművészetét kiteljesíteni. Az akkori viszonyokat ismerve nem csodáltuk volna, ha vágyai be nem teljesülése némi keserűséget okozott volna neki; magunk között szólva, nem sok esélye volt akkoriban senkinek, hogy a jól bebetonozott karmesteri pulpitus-posztokra pályázzon. És mégis, ez a belső igénye végül olyan kiteljesedést nyert, amely – bizátsággal állíthatjuk – több eredményt hozott, mintha karmesterként egy többé-kevésbé jól egzisztáló, de a támogatói háttér esetleges döntéseinek kitéve zenekar vezetői posztjára került volna. Természetesen a konzi zenekarával végzett munkára, a fiatal muzsikusokkal adott hangversenyekre, lemezfelvételekre gondolok. Itt, a pedagógiai és művészi

munka vegykonyhájában Tibor fáradhatatlan munkája nyomán az ambíció és a szolgálat olyan értékes vegyülete született meg, amit a zene alkimistái – mint az élet vizét és a bölcsesség kövét – mindig is megtalálni óhajtottak: a művészi produkció közben átadott tudás, amely a személyes élmény ereje által nevel.

Dicsérni jöttem Tibort..., *dicsérni*, mert méltó rá, egy élet munkájával érdemelte ki mindannyiunk dicséretét és csodálatát. A nagy kérdések életünk végéig elkísérnek, anélkül, hogy választ tudnánk adni rájuk. Egy valamit azért biztosan tudhatunk: a szétosztott, továbbadott élet, az mindenképpen értékes élet, olyan, amiért érdemes élni.

Tiboré ilyen volt, hosszú, gazdag, értékes, igazi. És mert ilyen, utódaiban és tanítványaiban megmarad: *in aeternum. Amen.*

Soós András

Jótekonysági koncert Londonban a Nemzetközi Forrai Katalin-díj javára

Mintegy 80 főnyi hallgatóság gyűlt egybe március 17 – én a Magyar Nagykövetségen Londonban, hogy részt vegyen egy a 'Kodály Emlékév' égisze alatt megrendezésére kerülő rangos eseményen. A jótekonysági hangverseny a *Nemzetközi Forrai Katalin-díjat* alapító bizottság kezdeményezésére került meghirdetésre.

Immár hagyomány, hogy *Gilbert De Greeve úr* nemes gesztusként évente kínál zongorakoncertet a Forrai Katalin- díj javára. Idén Kodály és Schumann műveket hallhattunk tolmácsolásában.

Emlékeztetőül, a díj két évente kerül átadásra. Ezen eseményekről lapunkban már több alkalommal is beszámoltunk. A díjazott kiváló pedagógusok, országukban több évtizede kimagasló munkát végeznek a kisgyermekkorai zenei nevelés terén, követve Forrai Katalin felmérhetetlen jelentőségű pedagógiai munkáját. Az első alkalommal japán és francia pedagógusokat ünnepelhettünk. Akkor, a díj átadására Kecskeméten került sor. 2015-ben magyar és amerikai díjazottakat köszöntöttünk a Nemzetközi Kodály Társaság szimpóziumán, Skóciában. Idén nyáron kanadai zenepedagógust díjazunk – és a nemzetközi díj átadására ez alkalommal a kanadai Edmontonban kerül majd sor, a 23. IKS szimpózium keretén belül. A jótekonysági rendezvények során összegyűlt összeg minden alkalommal az NFK-díj két évente történő odaítélését követően, átadásának hivatalos ceremóniáit hivatott segíteni, támogatni.

A londoni koncerten idén márciusban Forrai Katalin családja képviselőjében, tiszteletbeli vendégként, *Vikár Tamás* volt jelen feleségével és kislányával. A díjat alapító bizottság nevében köszönetünket tolmácsoljuk